

Cântați lui Jehova cântare nouă, căci minuni a făcut:
Mi-a izbândit visul nevisat.

Ignatie, psalmul 99. st. 1.

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima flecărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 6 cor., pe $\frac{1}{2}$ an 3 cor., pentru România pe an 7 lei, pe $\frac{1}{2}$ an 3-50 lei. Inserțiuni: De un șir petiț 12 fil. Abonamentele, manuscrisurile, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu (Nagyszeben).

De pe malul Dâmboviței.

Cetatea lui Bucur, luna cea mai scurtă din 1903.

Frate Calicule!

Te salut cu bucurie pentru că mort ai fost și viu esci.

Șapte ani cât ai dosit de pe pământ și ai umblat pe sub pământ, ca Sașii când au venit în Ardeal, mari schimbări s'au făcut pe malul Cîbinului și al Dâmboviței.

„Tribunistii vechi“ și-au părăsit cuibul, ca pitulicele, de pe malul Cîbinului, și s'au risipit care în cătro a putut: unii au luat'o spre Arad, alții au fugit spre București, ca șorecii când se înecă corabia.

Pe malul Dâmboviței, bragagii, plăcintarii, covrigarii, rahagii și maslinarii răsăriteni s'au rărit, iar berarii, franzelarii, virșlarii și șuncarii apuseni s'au sporit.

În vremea lui Papură - Vodă, ori - ce venetic, séu *haimana tacâm*, vorba foștilor nostri Suzerani — Turcii — era în *hospodariatele moldo-valache* mare domn. Din braga-giul bulgar și din plăcintarul grec devenea arendaș, apoi mare proprietar și în urmă întra în sfatul și la cărma țerii.

De când însă Hohenzollerii s'au așezat în scaunul lui Mihaiu Vodă Vitezul și al lui Stefan cel Mare, și de când Carol Vodă-Eroul, astăzi Rege, s'a întors victorios cu ostirea sa română din crâncenile bătăii cu Turcii de la Grivița și Plevna, Stăpânirea și-a luat nas la purtare, s'a umflat în pene, ca fasólea în ólá, séu ca curcanii primăvara, și introducând instituțiuni europene, stăruesce prin măsuri luate în contra veneticilor séu a *haimanelor* fără căpătâiu, ca se asigure România pe séma Românilor.

Măsurile acestea și alte de asemenea natura au făcut pe fii lui Israel și nepoții lui Avram bătrânul se plece, însă nenorocirea e că pleacă unul și vin de ce, fiind că tot mai speră într'o intervențiune străină spre a face din România un „*Eldorado*“ jidovesc, sau cum voi ve espri-mați, o Budapalestina.

Mai alaltăeri m'am întâlnit cu un jidov vechiu prieten al meu, cu care împreună am învățat *ucinașele muscălesci* în scola din Hărlăul Moldovei, și pe care pe atunci îl chema Oxenberg.

Ungurii emancipând la 1867 jidovimea, amicul Oxenberg a trecut în Ungaria, unde sub numele Ökory a ocupat o funcțiune grasă financiară, însă spălând putina și golind lățile visteriei unguresci, s'a strecurat din nou la noi în țără sub numele Bovinescu, aformând că e *rumun pumuntan*.

La a doua a sa venire, Oxenberg ne mai gășnd boerii cum îi scia, l'am întâlnit fórte gânditor și fórte trist séu *ingândurat, îngrijorat și infrigorat* cum ar dice Rusu-Sirianul, care a învățat filologia română și *gazetăritul* la *Cucuzel*, țircovnic în mahalaua Tirchilesci din Bucuresci.

Înțelegeam motivele pentru care amicul meu Bovinescu era atât de trist, însă neputându-i veni în ajutor nici cu sfatul, nici cu punga, l'am lăsat în pace.

La anul nou legea corporațiilor având se între în vigóre, toți locuitorii urbani sunt ținuti să-și arete cu acte doveditoare mijlócele de traiu și, în conformitate cu cualificațiunea, trebuie se facă parte dintr'o corporațiune séu *breaslă*. Cei puși în imposibilitate de a putea întruni condițiunile fixate în lege, vor fi considerați ca omeni fără căpătaiu și tratați conform dispozițiunilor legii polițienesci pentru *vagabondagiu* în țera. Acésta era buba pentru care amicul Bovinescu sta și se gândea la calea pe care ar fi bine a pleca în Canada, séu în Argentina, fiind-că în Judapesta și-a mâncat ómenia ca țiganul biserică.

În fața unei asemenea legi atât de aspre, care cu de-a síla vrea se te facă om de omenie, cred că te întereséză se scii în care anume corporațiuni sunt trecuți amicii și cunoscuții „*Calicului*“.

Subsennatul Thănássache Fassolescu, cu o cultură ca a lui Cărțan și mai întinsa de cât „Enciclopedia“ lui Diaconovici și a părintelui Togan, putea să se înscrie în trei bresle. Înscrierile au început la Sfântul Sisoiu și trebuie se fie terminate până la Sân-Vásii.

Pentru mine trei porți erau deschise de a între în bresle :

1. Breasla advocaților-*cărpaci*. Breslașul trebuie se n'aibă *obrăzare*, cum ar dice tot Rusu-Sirianul, se fie mai *limbut* de cât broscóii din lacul Cismigiului, se aibă picóre de căprioră ca într'o clipită să-și vire nasul unde nu-i fierbe óla și se alerge din crâsmă în crâsmă, din prăvălie în prăvălie spre a provoca certuri și gâlcevi și a găsi impricinați. Găsind un băcan gras, care își frământă capul cum ar trage pe sfóră pe creditorii săi, ori dând peste o cócónă în ajun de a întența soțului ei acțiune pentru separare de patrimoniu, îi târâie la un avocat renumit, al cărui însărcinat de afaceri este pentru a-i procura clienți. Onorarul *cărpaciului* e dupe cum e și clientul de gras.

2. Breasla *Jălbarilor*. Aici se cere se scii hodorogi ca o móră stricată mai multe limbi de peste Carpați, séu de peste Dunăre. Se ai o scrisóre ca laba găscii în cât *Cenușerul*, de la autoritățile române séu de la consulate, când o citește se stránute ca și când ar fi „*loit de cataroiul cel mare al Trocarilor din Brașov*“. Se fi mai *sugativ* de cât popa când umblă cu Jordanul.

Se-ți instalezi biroul într'o crâșmă din mahala la care trag ungurenii, ca vitele la vadul de adăpat, secuii, tuțuienii, mocanii și oblocarii, séu ferestrarii, ori *giamgii* cum le ȕic aici celor cari pun ferești și cari sunt români de pe la Huedin.

Tot așa treburi bune face *jălbarul* și déca își instalează biroul într'o *plăcintărie*, în care se adună grecii, bulgarii, turcii și cuțo-vlachii ca să se cinstescă cu *bragă*, séu *oleghină*, cum i-ar ȕice Cordescu de la *Foventea*.

3. Breasla *Cenușerilor* séu a *skujbașilor*. Pentru a fi *cenușer*, se cere se n'auȕi, se nu veȕi și se stai cu botul pe labe ca Dulău séu ca Griveiu. Înaintea celor mari se te încovoi și se faci *temenele* turcesci séu complimente franțuzesci.

Carte multă se nu sci, și hărțile se le scrii în limba pe care ai învețat'o în mahalaua, în care te-ai născut și ai crescut. O colecțiune ar fi de mare valóre pentru stăruiitorii unificării limbei literare. Am auȕit că vicepreședintele „*Astreii*“ ar fi și însărcinat cu o asemenea lucrare pe tinerul Vaida-Voevod, care a dovedit astăvară în foiletónele „*Gazetei Transilvaniei*“ că are talent pentru acésta specialitate.

Eu m'am înscris în acésta *breaslă*, pentru cuvântul, că breslașii mai au și predicatul nobilitar: *lichele*, séu *linghine*, cum le-ar ȕice dascălul din Beșinbach.

4. Breasla *popăritului*. Exprotopopul Sibiului, Simion Popescu,*) retractând cele scrise în cartea sa *spiritistă* „Pnevma“ s'a pocăit și a obținut singhilia de a se putea înscrie în acésta breaslă.

Poartă rosă calugărească și are *potcapiu* pe cap, care îl arată cu un kilometru mai lung de cât era când a venit din Sibiiu. Póte că va fi purtând și părul împletit în chică séu în códă, ca Chineziū, mai sci? de óre-ce Clericii bizantini cred că în chică, séu în códa părului ar sta darul *popăritului*.

5. Breasla *Ciornarilor*, séu a *contopîștilor* erudiți. În asésta breaslă membru de frunte e Septimiu Albini, care scie tălmăci slovele vechi ciocoesci cu trei caturi. Breslașiū, aud, că l'ar fi însărcinat cu tălcuirea *Chrisóvelor* din vremea lui Papuc spre a face lumină decă Papură-Vódă a fost nepotul lui Traian, cum afirmă *anticarul* Tacilescu cel cu banchetul de la Hațeg, séu *bragagiu* din peninsula Balcanică, după cum arată Onciu, directorul arhivelor statului.

Tot în acésta ordine de ideiū, el mai are și misiunea de a lămuri originea lui Ciubăr-Vódă despre care Jancsó Benedek afirmă că ar fi fost Sécuiu, iar martirul din Bălgrad, Rubin Patița, susține că ar fi fost ciubărar din Vidra de sus din țera Moșilor.

Ciorna acestei lucrări se dice că ar fi gata și în curênd va fi dată la tipar. Valórea acestei lucrări are o deosebită împorantă pentru savanțiū Academicieni și numele autorului se va respândi, ca și al lui Newton, cel cu flucsul și reflucsul mării, până în *Glâmbóca*.

*) Ca popa, un Melchizedec. Ca protopop, un Pache Protopopescu în primăria Bucureștilor. Ca pedagog, o neîntrecută putere didactică. Acest om s'a alungat preste Carpați în dauna archidiecesei pentru motivul că: Lui Miron i se uita în cărți, la Partenie Cosma preste umăr, și la cocoana Cosma cu ochii închiși.

6. Breasla *comerciului ambulant*. În această breaslă s'a înscris Iuan Slavici, care a găsit pe proprietatea sa din Bușteni un izvor de apă minerală, pe care a pus'o în comerciu, având marca cu inscripțiunea înregistrată la tribunal „*Borviz de Bușteni*“. Depositul e la București și are o căruță cu două iepe: Szöke și Fecske, cu care transportă sticlele cu apă la domiciliul clienților, la fel cu Sécuii din Bórszék, care umblă cu borviz.

7. Breasla *cumularților*. Aurel Popovici a obținut brevet de a putea *cumula* două bresle de odată, una e *breasla astrologilor*, cari cetesc la stele și fac călindare, alta e breasla *pedagogilor* din scóla lui Iuan Iacob Rusan, séu cum îi dic franțuzii: Jean Jaques Rousseau.

Chiar acum de curând a scos de sub teasc o limbă nemțească de un cot de lungă, care decă va intra în gura Românilor au se vorbescă mai bine nemțesce de cât Sașii din Cărța.

8. Breasla *logofetilor boeresci*. Eugen Brotea din Rășinari, întrunind cualificațiunea, capacitatea și titlurile arătate în cartea reposatului poet Filimon: „*Ciocoii vechi și Ciocoii noi*“, și ca mare *politician* ce este, prevédând că această breaslă *viitor de aur* are s'a înscris între *mădularii* ei.

Acésta e „*situațiunea schimbată*“ de la falimentul memorandumului și de la fuga „*Tribunistilor vechi*“ din Sibiiu și despre care Brotea a vorbit în „*Tribuna Aradului*“ arătând că s'a săturat de Viena și acum ar avea poftă se mérgă la Pesta, decă boerii din țeara Oltului séu a Făgărașului l'ar alege **dipotat**.

O manifestațiune din partea boerilor de la Veneția, Grid și Voila în favórea lui Brotea se impune, mai ales că de la ultima alegere de **dipotati** și până acum li s'au uscat gătleele, în cât cărtee ca și caréle lor neferecate și neunse, cu care transportă var și mere pădurețe din țera Făgărașului în Ardeal cum dic ei.

9. Breasla *chelnerilor*. Corneliu Diaconoviciu, doctor în drept și secretar literar la „Astra“ mai astă vară amestecându-se în daraverile Hotelului din Călimănesci, agenții fiscali la intervenirea protectorului său, Partenie Cosma, *șeful cămătarilor naționali*, l'au trecut în catastrofele chelnerilor, ca *Ober-Chelner* ambulant.

Tot din această breaslă, însă cu domiciliu declarat, mai fac parte și următorii literați și literatori:

a) Iuan Luca Caragiale, neintrecutul autor al „Noptii furtunoase din dealul Spirei“ e *Ober-Chelner* la berăria „Gambrinus“ din dosul Teatrului național.

b) Constantin Dobrogeanu - Gherea, părintele socialistilor în România și critic - literar, e *Ober-Chelner* în restaurantul gării din Ploesci.

c) Ulpiu Hodoș, profesor la școala comercială de gradul I, e *Ober-Chelner* în berăria Cooperativă din piața Teatrului național.

d) Ighaț Mircea, licențiat în drept și ofițer în rezervă, e *Ober-Chelner* în restaurantul gării de Nord din București.

Dacă această stare de lucruri va merge progresând, Academia română, ca se nu-și piardă reputațiunea sa Savantă, va fi nevoită să-și mute *sediiul* în o bererie, sau în un restaurant din capitala orașului București, cum dic mahalagii nostri.

Am isprăvit și rămâne se-mi spui și tu, frate „*Calicule*“, pe unde ai umblat în țeara morților?

Te-ai preumblat prin grădinile raiului și ți-ai petrecut în cafenelele iadului?

Sau neavând bilet de liberă convorbire cu morții, Serafimi și Chieruvimi, cari fac poliție sanitară, te au înhățat și te-au trântit la carantină în *Purgatoriu*? cu toate că erai ortodocs.

Era se uit se te mai întreb deca pescarul Săn-Petru e tot portar, și Avram bătrânul e încă tot intendent al raiului?

Ași dori mult se știu, pentru că sunt amător pentru una din aceste **sine - cure**, puțin obositoare și mult producătoare.

Ai cuvântul „Calicule“.

Adio și mersi
Thănăssache Fassolescu,
 Cenușer.

Versuri cu musca pe căciulă.*)

Norocul trage la prost,
 Asta o ști și tu de rost,
 Dar că-i orb atunci il crede,
 Când pe bine nu te vede!

* * *

Demult tu te necăjești,
 S'areți lumii ce nu ești;
 Dar ce tu te crezi a fi,
 Nici-când nu vei dovedi!

* * *

Decând pe tîni te cunosc,
 Creditor nici-când n'ai fost,
 Ai fost mereu debitor,
 De bani streinî 'ți-a fost dor;
 Fără ca să ști părinte,
 Că creditorii țin minte!

*) Alegeți după plăcere.

Adresa de mulțămire

a tuturor dobitoacelor rumeğătoare supuse la boala de gură și de unghii din Ungaria, Domnului deputat dietal Dr. Gresskowitz.

Prea mărite Gresskowitz	De nu erai dumniata
Om fără greș, fără viț,	De unde știa dieta
Om cu multă-nvătătură	Că-n Sibiu există vite
Și al dracului de gură	De soiu atât de cuminte?
Care fără pregetare	De nu-ți deschideai gura,
Ne iai neamu-n apărare	Darányi cui respundea
Colo în dieta cea mare	În al vitelor favor
Din Pesta vestită tare;	Captivând pe — auditor?
Cătră tine ne-ndreptăm	Deci primește dela noi,
Și pe tine te rugăm	Dela vaci și dela boi,
Noi, cele ce rumăgăm	Dela bivoli, dela oi
Pe-a Ungariei câmpii	Adresa de mulțămire
Și suntem sute de mii:	Dup'a lucrurilor fire:
Boi cu córne resucite	Fii în veci scutit de ură
Ființe cu multă minte,	Și de boala cea de gură,
Vaci bălăi, juninci bălțate	Și ori cât vei mai trăi
Ce-mplem donițul de lapte,	Nu te doară negeii
Viței sglobii, junci de preț	Dela labe, că-i păcat
Mielușei cu pěrul creț,	Așa mare deputat
Bivoli cumpătați și negri	Se zacă de a noastră boală,
Tocmai ca călugarii,	Fiind om cu multă școală,
Oi cornute și oi șute	Și — cum însuți glăsuești,
Ce petrec veara la munte	De ar fi se te bolnăvești
Toate ție ne-nchinăm	De asta boală cumplită
Și cu glas mare-ți strigăm	A rumeğătoarei vită
Să trăești	N'o se ai mai mult întrare
Că vrednic ești	În Pesta în adunare;
Că grozav știi se vorbești	Ori decă te-ai încerca
Și neamu el ni-l prea mărești!	Și în dietă a-i întra

Atuncea a-i înfecta
 Pe toți cei de pânda ta!
 Atuncea viterinari
 Doctorii cu coarne mari
 Pe noi nu ne-ar mai cură
 Ci toți ar merge-n Pesta
 Se cureze deputați
 Și ministri și — amploiați!
 Doamne ce mai tărăboi
 Ar fi în țeară la noi
 Când domnii viterinari,
 Domnii cei cu coarne mari,
 Ar pleca de printre noi,
 Dintre vaci și dintre boi,
 Cu trenul spre capitală
 Să cureze domni cu fală!
 Atunci noi, vite cornute,
 Din câmpii și dela munte,
 De-ar fi se ne cuturim,
 N'am ști să ne lecuim
 Ci-am umbla tot necăjite
 Ca oile călbăjite!
 Acum mărit Gresskowitz,
 Om fără greș, fără viț,
 De a fi se mai glăsuești
 Colo-n Butea cea cu pești
 Fi bun dă-ne ascultare
 Și strigă în gura mare:

Pe al Ungariei glob
 Nici un măcelor neghiob
 Se nu fie, care face
 Tot carne din dobitoace;
 Nu, în loc vite se taie,

Facă-se solgăbiraie
 Și jupoaie tot ce-i viu
 În Arad ori în Sibiu
 Dar nouă ne dee pace
 Să trăim pe cum ne place.

Cât Ungaria-i de mare
 Cu a ei multe seminare
 Cu casarme, pușcării
 Cu hotelle mii de mii
 Unde-s mari bucătării
 Nicăiri și nimenea
 Se n'aibă voiă a tăia
 Indiviđi rumeğători,
 Cât timp ei au rîmători
 Și găini, rațe și curce,
 Și măgari ce poartă cruce,
 Și câni cu colacu-n coadă,
 Și câte-o mătă năroadă,
 Și broaște, șopârle, șerpi,
 Și cloțani, șoareci și pești,
 Acele sunt de mâncat,
 Neamul nost trebui cruțat
 Că suntem rumeğătoare,
 A pământului decoare!

Têrgurile din Sibii
 Se fie expoziții
 De vite rumeğătoare
 Ca cele de domnișoare
 Se fie ca nește baluri
 Ori cum sunt nește maialuri,
 Unde domni și domnișoare
 Mi se prind de subsuoare

Și se-nvêrt și se sucesc
 Până toate ameteșc;
 Chiar așa se fim și noi
 Vaci, juninci, viței și boi,
 Tot păreche cu păreche
 Cu flori roșii la ureche
 Să jucăm, se ne-nvêrtim
 Bine se ne veselim,
 Domnii se ne aplaudeze,
 Popii să ne toasteze
 Și mulți ani se ne ureze,
 Ear dame și damicele
 Se strige vivat și ele!

Când a fi — de bătrânețe —
 Se fim pe frunte cu crețe
 Și ne-om presimți sfârșitul,
 Atunci se vină vlădicul
 Cel mai gros și cel mai gras

Cu ochelarii pe nas
 Se ne dee deslegare
 De cumva-om avea greșale
 Și când ceasul ne va bate
 Se fim spălați de pecate.
 În urmă, și dumnia-ta
 Gresskowitz, măria ta,
 Se ai parte
 De bucate
 Sărate și pipărate
 Tot din bureți preparate,
 Din ciuperci și din ciulini,
 Din ghindă și din călini,
 Ca se poți prinde putere
 Și — când vei afla plăcere —
 Se mai poți a cuvânta
 Pentru noi, colo-n Pesta!

Dr. Zeno.

Traduceri vagabunde din autori vechi.

Inter duos litigantes tertius gaudet: *Mangra și Hamsea se mîncă. Ignatie se-ngrașă.*

* * *

„Si duo faciunt idem, non est idem.“ — „Se fură și la Consumul din Blaș, dar ca la Concordia din Sibiu ba!“

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina-dina-da!

Sus Mărcuț într'un picior
Joacă ca un domnișor
C'amu i prima Mărțișor,
Și așteptată cu dor
Pentru neamul jucător!

Hop, că decând lumea-i lume,
De când sunt fete cu mume
Care merg a peți-n bal

N'a lipsit din carnaval
Mărțișorul cel cu minte,
Al fetelor bun părinte.

Și roaua din Mărțișor
O așteaptă cu mult dor
Fetele, nevestele,
Că ea ruminește-le
Și frumoase face-le!

Ear balul din Mărțișor
 Nu-i fată și nu-i ficior
 Se nu-l aștepte cu dor
 Că așa e firea lor
 Ca a ciocârliilor:
 Să se-ntoarne și sucească,
 Mut pe mut s'ademenească.

Dar - Mărcuț - nu juca singur
 Că doar nu te-ai făcut ungur,
 Făr' joacă frumos, colea,
 Cu popa din Criciova.

Hop, cu popa Ion Pușcan
 Care-i roș ca un curcan
 De rachia cea de prune
 Cu care-l poți duce-n lume.

Rachia și cărțile
 I-i îndulcesc ڃilele
 Și-i scurtează nopțile
 Prin toate birturile.

Pe ăst popă, mēi Mărcuț,
 Joacă-l o leacă descult
 În zăpadă ori pe ghiață
 Numai până demineată.

Door așa s'ar recori
 Și-ar prinde minte de aci
 La oameni a predica
 Și-ar lăsa-n trăsnet crîșma!

Apoi Mărcuț seriman
 Du-te până în Herman
 Nu departe de Brașov
 Du-te, Marcule, te rog.

Acolo dai de-un ogar
 Cu urechi ca de măgar,
 Care-i cu preoțesc dar
 Iscălit — — popa Dogar.

Pe el joacă-l Marcule
 Se-i sară bulendrele
 Și jucând strigă-i așa:
 Părinte sfinția ta,
 De ce bați pe Ion Toma
 Tocmai în biserică
 În loc să spui predică?
 Ear unde mergi la vr'un
 maslu,

De ce bei ca mascurul
 Apoi îți bați cantorul
 De se miră Brașovul?
 De ce nu-ngropi pe cei morți,
 Ori doară tu te socoți
 Că ești popă să te bați
 Și se bei fără de saț?
 De ce nu mergi la bolnavi
 Și la oamenii cei slabi?
 De ce aduci jendarmi în sat,
 Spune, Dogar, că te bat
 Până-ți fac copul tot doage,
 Din spate-ți trag trei co-
 joace?!

Și-i mai ڃi Marcule bade:
 Ori te poartă cum se cade
 Ori te pune și te rade
 Că faci popilor rușine
 Tu Dogar și puiu de
 nobil!

Apoi Mărcuț nu te da,
Nu te da, nu te lăsa
Până-i merge la Șóla
La chir Șofron et Dorca.

Hop, că ei, cum lumea știe
Mai bucuros beau rachie
Decât apă din isvor
De care-n veci nu li-i dor.

Joacă-i Mărcule cinoș
Doar ți-ar da nu păhăraș
Și ție, că-i țuică bună,
Ai jura că-i chiar de prună.

De-ți vor da, tu le închină
După datina creștină:
Să trăești popă Șofroane
Și se te bați de icoane
Cu păhărașul în mână
Baremi timp dé-o săptămână!

Se trăești părinte Dorca,
Nu ți se ciunte holerca
Veci-purure — vecinică

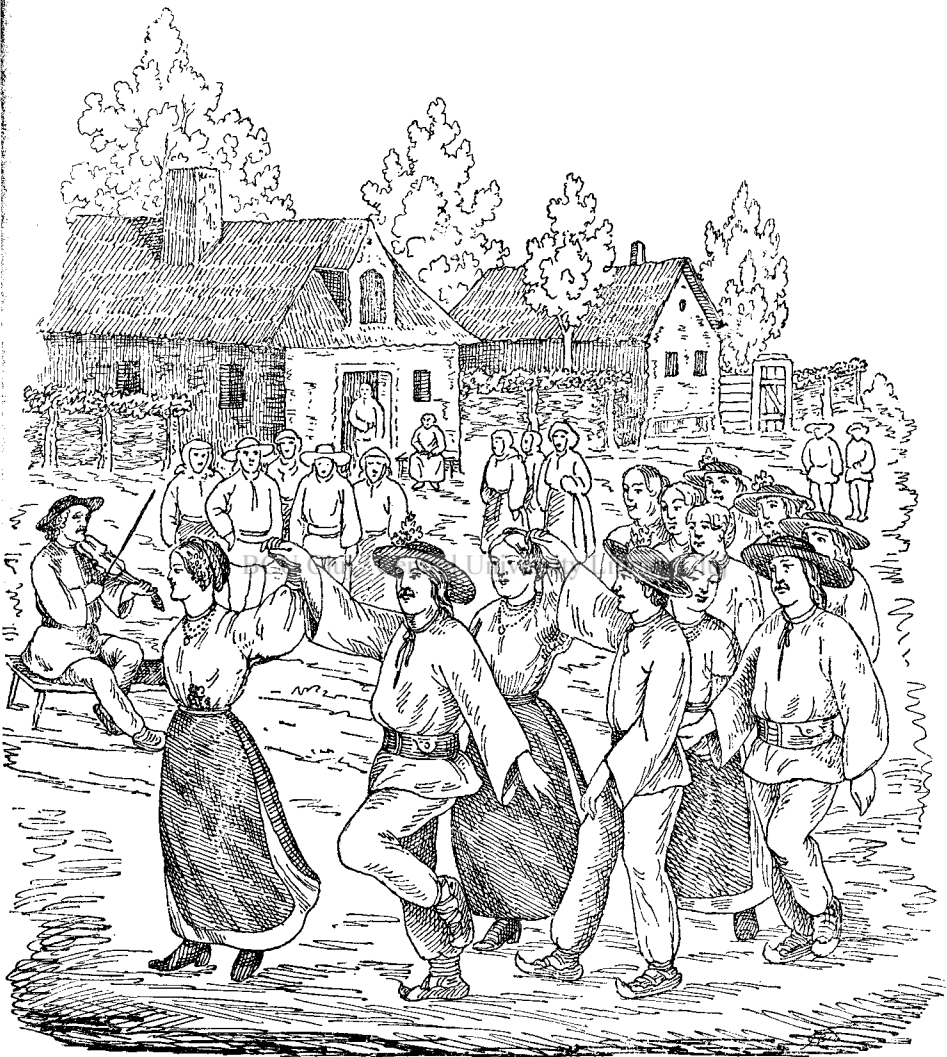
Că-i bună, cucernică,
Tu o beai de dragoste,
Ea îți face pacoste
Că te restoarnă sub measă
Și sub gard pe după casă!

Apoi Mărcuț, mergi de aici
În Bănat în Bozovici
Și joacă și iuește:
Ș'aduce la lume veste,
Că cine are de vinđare
Vre o vită oare care:
Vacă, bou, oaie ori capră
Duc'o la Horváth îndată
C'o cumpără pe bani buni
Și o plătește cu minciuni!
Că Fritz Horváth nu-i măgar
Fără-i vestit măcelar
Ori ce vită cumpără,
Bani în veci nu numără,
Ci mințește țigănește
Și trăește boerește,
Deci toți cei cu cap de capră
Mai vîndă lui Fritz vr'odată!

Traduceri vagabunde din autori vechi.

„Sutor ne ultra crepidam“. — „În cartea deschisă despre activitatea de 30 ani alui I. A. de Preda singur analfabeții cetesc merite“.

Chinituri d'ale țerenilor la joc.

Hai mândro la cununie,
 Până frunza-'i verde-n vie,
 Că de frunza s'a usca,
 Popa nu ne-a cununa!

Haida mândro-n satul meu,
 Că nu-'i popă nici birău,
 Că 'i-a bătut Dumnezeu,
 Pe popa pentru popie,
 Pe birău pentru porție!

Mândra mea s'a lăudat,
C'are póle de bumbac;
Eu când mândra o-am jucat,
N'am vëzut póle de leac!

Câte fete's preste vale,
Tóte's strâmbe de spinare,
Numai mândrulița mea
E óblă ca secerea!

Frunză verde lemn uscat,
Mie nu'mi pasă de sat,
C'am o capră de-a fëta,
Nu știu pârcităi ori ba!

Mei bădiță bădișor
Nu'mi trimite atâta dor
Pe părău și pe izvor,
Trimite mai puținel,
Vino tu bade cu el!

Dute bade și mă lasă
C'amendoi nu facem casă,
Tu urît și eu frumósă!

Cam demult lelițo-mi pare,
De când ești tot fată mare,
Și porți chica pe spinare,
Da grija nime nu-ți are!

Unde jócă om frumos,
Crește iarbă-'n loc petriș,

Unde jócă omul hîd
Pere iarba și pe rît!

Până ce iubeam copile,
Mai era ceva de mine,
Dar decând iubesc neveste
Crește barba fără veste.

Vai bădiță ochii tei,
Bine sémëna cu-ai mei;
Cum dracul n'or sémëna,
Că ni una grădina.

Băiatul nevinovat
Ori-când se scólă din pat,
Rosteste din gură „tată“
Cătră cine nici odată,
Măsa nu s'a cugetat,
Când a născut pe băiat!

Cum nu vezi tu mă Ilie,
Că nevastăta'ți dă ie,
Și ea portă pălărie,
Pălărie cu cănaci,
Căci cătanele-'i sunt dragi!

Nevasta'n cap cu mătreață,
Leagăși bărbatul de ață
Ca vënëtorul p'o rață,
Și'l pórtă prin cafenele
Pân' pe ceriu mai lucesc stele!

Cocoana Gurădulce.

Câț, că voi pe coperișele caselor ve petreceți mai bine decât elita română din Sibiu în presara noului an la „Unicum“!

Elita română din Sibiu, din era lui Miron cel mare în mutarea dealurilor și astuparea găurilor, dedată ași petrece în localități publice câte doi la trei mese, s'a invitaț la „Unicum“, ca să serbeze în dulci-jubilo nașterea anului 1903 dela nașterea lui Christos.

Calicul în România fiind, nici el nici banda lui nu s'a putut invita. Din motivul acesta și cocoana Cosma cu neînsemnătatea ei aristocratică a luat parte la festi-vitate. Câț!

Petrecerea a fost demnă de discordia Românilor din Sibiiu.

Veselia olariului, când și-a restornat carul cu oalele, a dominat în tot decursul petrecerii.

Conversația a decurs tot așa de intimă ca și a ginerelui cu soacrăsa, când i-a luat măsura iei de anul nou cu potângul.

S'au jucat cu mult entusiasm jocurile naționale: Hârța-Hârța-Târța-Pârța-Hârț-Târț-Pârț. Cât!

„Romana“, — după multele exerciții, făcute sub patronatul mesei studenților, — s'a jucat în cea mai sublimă armonie, cum numai oile, când durdue, fulgeră și trăsnește sunt dedate ași măsură pașii. Cât!

Când orologiul dela biserica lui Simtion din Groapă a bătut 12. din noapte s'a servit coliva anului 1902. Tot publicul s'a asezat la mese. Entusiasmul s'a potențat. Cei însurați se uitau la nevestele lor îmbrăcate după cel mai nou jurnal de modă, și gustând din colivă cu gândul mereu la conturile modistelor, sudori cât bobul le cădeau șiroiu de pe frunte. Din ochii tinerilor cu inima plină de dorul însuratului, vezind, cum femeii și coconite necapace a străluci de sine își iau refugiul la modiste, curgeau lacrimi în colivă. Cât!

După masă toți au plecat cătră casă, și pe drum jucau „Bătuta“: Toți își băteau adecă joc de petrecerea de anul nou — ba un bărbat și-a bătut, din motive de dragoste, chiar și nevasta. Cât!

Cocoana Sfecla, amărită până-n suflet, ajungând acasă a pus pe bărbatuso pe boane de cucuruz în genunchi și i-a zis: Tu ai să stai în genunchi până-când eu voiu mai merge-n Sibiiu la vro petrecere românească.

Atunci coconul Sfeclescu, ca stăpân în casă, a respuns: Până la balul reuniunii femeilor române din Sibiiu

nu-i mult — tu dela balul ala nu obsentezi, mai bine suferi se te calce toți bivoli din țeara lui Șerban Negru Vodă.

— Ha — ha — ha! — Dumnezeu să-ți fie genunchii și tăria boanelor de cucuruz! — Dar n'ai cetit tu în gazete, că până ce Calicul apare, reuniunea femeilor române din Sibiu nu mai dă baluri?

— Ba un drac împelițat! . . . Atunci unde rămânem noi cu „*succesul moral al balurilor reuniunii femeilor române din Sibiu*”? *)

— În rapoartele lui Dr. Beu despre activitatea anuală a reuniunii, și-n lumea închipuirilor!

— Ei, și „*venitèle curate ale balurilor reuniunii în scopul culturii naționale*“, unde rămân?

— În contul activelor acționarilor Albinei!

— D'apoi cu „*activitatea socială a reuniunii, care prin baluri tinde a fi o școală pentru publicul nostru*“ — cum stăm?

— Nu îngriji tu de mirosul laudei proprii! . . . Din școala asta nici un tiner n'a făcut maturitatea și — cum Bolond Miska se exprimă — toate fetele au *buctat* la examenul de cualificațiune pentru taina a șaselea.

— Dar atunci, dacă reuniunea femeilor române din Sibiu nu mai dă baluri „*prin ce dovedește streinilor, cari cu noi locuesc, că Românii în toată privința au progresat și caută a progresa*”? *

— Nuți sparge tu capul teu cel îndopat cu călți de înțelepciunea streinilor, cari bine vęd cum noi prin baluri luxurióse până la nebunie arătăm ceea-ce nu suntem!

— Tu Șfeco, nu fi chiar a dracului . . . eu me scol, că boanele de cucuruz mi-au făcut găuri în genunchi,

*) Vezi raportul reuniunii pe anul 1902.

și dacă ajung la umezală, te-i pomeni, că cucuruzul crește prin mine-n sus, și tuleauăle-mi ies prin urechi la iveală!

— Atunci se va vedea cel puțin, că și din capul teu iese ceva!

— Da bine Sfeclo, ții nu'ți e păcat și frică de Dumnezeu se calci sfânta scriptură, care învață: „Bărbatul e capul muerii, și muerea se se teamă de bărbat“ . . . pănăcând se stau eu în genunchi pe boane de cucuruz?

— Pănăcând reuniunea femeilor române din Sibiiu va veni la cunoștința de sine!

— Dar n'ai zis tu însuși mai dineaori c'a venit, și după cum gazetele vestesc, până ce Calicul există nu mai dă baluri consumătoare de avere națională?

— Ai dreptate . . . a venit . . . și cunoștința de sine e primul pas spre pocăință . . . școală Sfecles-cule . . . Mițuluc!

Următorii lui Ieremia prorocul.

Mangra, în vârful ruinelor episcopiei sperate dela Arad, cântă: „*Ach du lieber Augustin, Alles ist hin!*“ pe psaltichie.

Hamsea îi ține isonul.

Ignatie horește: *Vecinica lor pomenire, pe glasul „Sări baba în grădina!“*

Enunțiațiuni,

critice, dialoguri, vorbe și vorbării la baluri, concerte, petreceri cu joc din carnaval, în diferite localități.

În Sibiiu.

O damicela: Pentru mine steaua adevăratei iubiri răsare pe gulerul unui tenente!

În Cluj.

Doi tineri.

— Cunoști tu fata aceea, care făță-n față cu noi șede sub oglindă!

— E o elevă a scoalei „Astra“ din Sibiiu, una din puținele eleve înterne, care nici-când n'a rîs de fixurile pedagogice ale directoarei!

— Oare pentru-ce nu joacă?

— Directoara, din principii pedagogice, nu iartă elevelor din internatul Astei să joace cu teologi!

— Da bine mă — aici nici un teolog nu-i!

— Mai ști n'a învățat careva din universitari teologia, și ea se teme nu cumva directoara se-'i dea o notă prósta din moralitate!

— Dar la elevele, cari în Sibiiu joacă cu cătane, ce notă le dă directoare din moralitate?

— Eminentă!

În Blaj.

O jucătoare: Ce păcat, că la noi cei mai frumoși și oblu crescuți teologi se celibidachează!

În Brașov.

(Două gardedame.)

— En ui la fata asta cum joacă hora schimbând din umeri ca ițele dela răsboiu — acui e?

— E fata cea mai mare din patru a cocoanei a cincilea din dreapta mea!

— Nó dacă toate fetele ei joacă hora schimbând din umeri ca itele dela răsboiu, și târăie din picioare ca ferul dela plug, zeu eu nu știu după cine le-a mărita!

— Aș — cocoana N. știe vrăji, aceea pe toate le ține la 16. ani.

— Ei, dar numai, dacă pe toate le ține tot la 16. ani până le mărită!

În Făgăraș.

Miți: Vezutumai jucând al doilea cadril cu A?

Safta: Ba bine că nu!

Miți: Ce zici, oare plăcutuiam?

Safta: Da încă cum? — doar A. ar putea fi primariul orașului, care a dat naștere proverbului: „Dummer Kerl von Fogarasch!“

BCU Cluj / Centrala Pe Murș. Library Cluj

Un popă către altul: Frate în Christos! — din câte costă pe tine pudra, cu care preoteasa ta întrun an se spoște pe obraz, tu ți-ai putea cumpăra o vacă!

În Orăștie.

— Ce folos de tine, că te-ai făcut activist?

— Eu cel puțin imi fac datoria la bâl, joc, nu înfătoșez ca tine icoana lui gurăcască din Lipova!

— Da, da, îți joci nevasta, dar din atare activitate încă nime n'a zis către nevastă-ta „mamă“!

La Arad.

Florica: Tu, oare însurat e nou alesul episcop al Aradului?

Lucia: Mi se pare, că da!

Florica: Atunci destul de rău c'au ales pe unul, de care nici o speranță-n viitor nu-ți poți lega!

În Seliște.

Un privitor: Ochiî se-mi sae, dacă la balul din Seliște am văzut o jucătoare îmbrăcată în costum original seliștenesc!

În Gurariului.

- En uităte la preoteasa cum o fură somnul!
- Somnul e unicul hoț, care se mai acapță de ea!

În Timișoara.

- En uităte nițal la bărbatul ala, care vis-à-vis de noi joacă cu nevastă-sa cadril.
- Ei și?
- Nu vezi tu, că jucând face un obraz ca orbul, care de prima-dată a văzut Braila!

În Caransebeș.

Observătorul: Frate, eu la veduva cu care tu acum ai jucat, i-aș acapță de grumazi o tablă cu înscricțiunea: „Vigyáz!”

În Abrud.

- Auzitai, că A. se-nsoară?
- În ceasul al unsprăzecelea?
- Prostia nime n'o face destul de târziu!
- Ei, și pe cine ia?
- P'o fată bogată!
- E frumoasă?
- Mai frumoasă decât la o zestre de 50.000 coroane s'ar putea aștepta!
- De care picior schioapă?

În Oravița.

- Cunoști pe tinerul acela peptenat în toate părțile, din care vîntul bate, cu ochelari pe nas, cu degetele ambelor mâni ridicânduși mustața ala „împăratul Wilhelm?”
- Nu!
- Ala sigur e un comediant de salon!

În Pitești.

— Oare cine a cumpărat văduvei lui Chir Vlad buchetul ăla imposant?

— Ce știu eu?

— Ala mai bine făcea, dacă-i cumpăra o garnitură nouă de dinți falsi, pentru-că cu cea veche mereu își mușcă vorba!

În Băcău.

— Ui ce strâmb stă ala în mijlocul salei, și fetele mereu cochetează cu el!

— Ala cu starea, ce are, poate sta și mai strâmb decât stă!

În Braila.

Profesorul pensionat R. la intrarea în sala de bal recomandându-se unui membru din comitetul de primire, a adaos: „Aici îți recomand pe nevastămea, și pe fata mea — cea mai tinăra e fata“!

În Ploești.

(La intrarea unei gardedame în sală.)

— Ha-ha-ha!

— Ce rîdi Ghiță?

— En ui colo gardedamă! . . . aceea când a plecat la bal sigur și-a uitat să se uite-n oglindă; altcum nu-mi pot esplica, cum vine cu-n atare obraz la bal!

Paserea „Turul“.

Vulturul — e pajura:
Unu'-i brav popor;
Care — ori unde sbura:
Tot în falnic sbor.

* * *

Dar' el înc-'a'-nbătrânit:
Ca resboinic craiu;
Și odată-a fost rânit:
Pe un frumos plaiu.

* * *

Puii 'l-au tot așteptat:
Cu amar plângând;
Dar' el gróznic ferecat;
Stătea — dus pe gând.

* * *

Alți-au venit să-'l omóre:
Dar' s'au smăcit crunt;
Și voind el ca să sbóre;
Códă îi s'a rupt.

* * *

Apoi fără kódă — sbură:
Falnic — vulturul;
Lor — le-au remas deci — pajură:
Fără cap — „Turul“.

K o l o z s v á r, 1 F e b r u a r i u 1 9 0 3.

Dr. Abc Daru d'Paris.

Correspondenților: La mine nici o materie nu se învechește. Mai bun serviciu îmi faceți, dacă-mi comunicați întâmplările nechindesite, așa cum ținerii le povestesc în șezetori.

Părintelui D. în S.: Popa Colac și Pupăză sufer de guturar. Se află în cură veterinară. În proximal număr — așa cred — se vor presenta înaintea p. t. public.

Amicului: Demnitatea proprie nu-mi iartă se stau cu cofărițe de vorbă.

Cetitorilor: Cliseurile nu ne-au sosit din Viena la timp.

Ceice doresc a vinde numerii 1, 2, 3, 4, 8, 11 și 12 din Calicul anului 1882, de cari noi nu avem, se se adreseze la Domnul Ioanichiu Olariu în Déva.

Administrația Calicului.